

som jeg tilbligere under Forhandlingerne har tilladt mig at fremføre for det ærede Thing. Der er nemlig under Justitsministeriet, §20, Side 185—186 i Betænkningen — det tør jeg maaskee nok paaberaabe mig allerede nu, fordi det hænger sammen med det, jeg her vil fremføre — fra Finantsudvalgets Side udtalt Ønsket om, at der maatte kunne tilveiebringes en fælles Lovtidende for Ministerierne. Hvis en saadan Lovtidende skulde komme tilstede, antager jeg, at det vilde være muligt bethdeligt at indskrænke Meget af det, der angaaer Skrivere og det skrivende Væsen i Ministerierne, navnlig at faae det indrettet saaledes, at de egentlige Skriverforretninger blive henlagte til en fælles Anstalt for en heel Række Contoirer, da de ikke strengt taget høre med til, hvad der ligefrem angaaer selve Contoirforretningerne. Jeg antager, at den offentlige Tjeneste vilde blive meget simplere, saafremt noget Saadant blev ordnet fælles for de fælles Contoirer. Egeledes antager jeg, at Meget vilde være vundet, saasnart Ministeriet kunde tilveiebringe en mere collegial Fremgangsmaade, navnlig ved et Trykkeri oppe i selve Ministeriet, der vilde spare en meget bethdelig Deel af det, der nu gaaer med til Skriverforretninger, hvorved ogsaa selve Arbeidet vilde kunne forringes bethdeligt.

Der er et andet Punkt, som jeg mener, man har Erfaringen for at være et svagt Punkt ved Forvaltningen oppe i Ministerierne. Lad endog det flinkeste unge Menneske blive ansat i et af disse Contoirer, saa vil det være umuligt for ham strax at sætte sig ind i de praktiske Forretninger, som hans Stilling medfører. En heel Deel af det, der nu er henlagt under de saakaldte Skrivere, vilde med Lethed kunne henlægges under de unge Mennesker, som skulde sætte sig ind i Contoirforretningerne, og som vilde have overordentlig godt af paa denne Maade at skaffe sig de fornødne Forkundskaber. Om det end ikke varede mere end eet Aar, saa vilde det være hensigtsmæssigt som en Indledning til deres senere Virksomhed. Hvad nu det Personale angaaer, der har at udføre den væsentligste Deel af Arbeidet, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at der efter min Mening ogsaa er et svagt Punkt — og det en ikke

ubethdelig Svagthed — deri, at der ikke er den tilbørlige Begrebvirkning mellem Personalet i de forskellige Contoirer. Det er ganske vist særdeles gavnligt, at der er en Continuitet, en Overlevering fra det ene Hold til det andet paa de forskellige Contoirer; men ved Siden deraf virker det uheldigt, at der paa Contoiret kun findes Mænd, som opvoxe lige fra deres første Ungdom af, indtil de graane, i Tjenesten uafbrudt knyttede til et bestemt Contoir, hvilket ikke kan undlade at avle en høi Grad af Eensidighed. For Røgles Bedkommende maatte der kunne være en Overgang fra det ene Contoir til det andet, medens det tillige vilde være hensigtsmæssigt, at der ved Siden deraf var, om jeg maa sige, en fast Stof paa Contoiret. Fastholder jeg nu denne Tanke, mener jeg, at den nuværende Ordning med Assistenten, Fuldmægtige og Contoirchefer, der udgjøre det Personale, der i selve Contoirerne udføre Arbeidet, ikke er ganske tilfredsstillende. Der gives dem, der vilde være vel tjente med og nøiede med at udføre dette Slags idelig tilbagevendende, løbende Forretninger, der ikke stille høiere Krav til deres Evner og deres Stilling. Disses Arbejde er derfor ingenlunde ringe. Men som Forholdet nu er med en gradviis Dprykning fra Assistenten til Fuldmægtige og i Reglen fra Fuldmægtige til Contoirchefer, vil der for det Første indtræde det for Stats-tjenesten meget beklagelige Tilfælde, at Dprykningen i endeel Contoirer vil foregaae saa langsomt, at de, der paa denne Maade stilles i Spidsen for Contoirets Forretninger, stundom ville være saa aflægs og saaeensidige, at deres Bestyrelse af Forretningerne ikke kan være til Gavn for Tjenesten; men dernæst vil man ved Dprykningen let komme til enkelte Mænd, som man summer sig ved at forbigaae, fordi de i andre Henseender ere meget fortjente og dygtige Mænd til det Arbejde, de hidtil have udført. Naar der da er Spørgsmaal om, hvorvidt de skulde rykke op til Fuldmægtige eller Contoirchefer, gaaer Godmodigheden ofte saa vidt, at man kommer til at betroe saadanne Stillinger til Mænd, der i sig selv ikke ville gjøre Hjælp i dem, og som i alt Fald ikke med den Hurtighed og det Overblik, som det høiere Ansvar kræver, kunne